

לך לך - צה ע"א

שננים ויראה ה' וגוזו, אני אל שדי התהלך לפני וגוזו. בפסוק הזה יש לעין בו, וקשה בכוונה דרכיהם. וכי עד עתה לא התגלה הקדוש ברוך הוא לא אברהם אלא [עד] בעת, כשהגיע לימים האלה, ויראה ה' אליו ולא קדם? וחרי כתוב ויאמר ה' אל אברהם. וה' אמר אל אברהם. ויאמר לאברהם ידוע פרע וגוזו, וכעת מזוה את חשבון הימים, וכשהמונח אותו, כתוב ויראה ה' אל אברהם, נושא שעדר עתה לא התגלה עליו! ועוד, שפתחותם בין תשעים שנה ותשעה שנים. בתחילת שנה, ואחר כך שנים!

אלא כך שניםו, כל אותן הימים לא כחוב וירא. מה הטעם? אלא כל מה שהיה אטום וסתום, [עד] לא התגלה עליו הקדוש ברוך הוא ברואי. בעת התגלה אליו, שבחותוב וירא. מה הטעם? משום שרצה לגלות בו אותן הוצאות
הכתר הקדוש.

ועוד, כשהרצה הקדוש ברוך הוא להוציא ממוני זרע קדוש, וקדוש לא יהיה כשלערן הוא בברשותם, אלא אמר, כעת שהוא בין אטום, שרצה לחשע שניים ולזמן קרוב תשעים וחמשה שנים זרע קדוש, והוא שיצא ממוני זרע קדוש, שיזהה הוא קדוש בהתחלה, ואחר כך יצא ממוני זרע קדוש. משום כך מנה את ימי בזיה, ולא בכל הימים הללו שבהתחלתה. עוד, תשעים שנה - של ימי הראשונים לא היו שנים, אלא בשנה אחת, שלא היו ימי שנים. עכלו שהגיע לזה, הם שנים ולא שנה.

ויאמר אליו אני אל שדי. מה משמע שעדר עכשו לא אמר אני אל שדי? אלא כך שנים, עשה הקדוש ברוך הוא כתירים מהותניים שאינם קדושים למטה,

ותשע שנים וירא יי' וגוז' אני אל שדי התהלך לפני וגוז' . האיך קרא אית לערינא ביה וקשייא בכמה אורחין, וכי עד השטא לא אתגלי לייה קדשא בריך הוא לאברהם אלא (עד) האידנא בדר מטה להני יומין וירא יי' אל אברהם ולא קדם. והכתיב ויאמר לא אברהם ידוע תדע וגוז' . והאידנא מני חושבן יומין, ובכד מני להו כתיב וירא יי' אל אברהם, אשთמע דעת השטא לא אתגלי עליו. ועוד דכתיב בין תשעים שנה ותשעה שנים, בקדםיתא שנה ולבסוף שנים.

אלא כי תנא, כל אנון יומין לא כתיב וירא, מאי טעם, אלא כל כמה דתוה אטום וסתום (כח) קדשא בריך הוא לא אתגלי עלייה פדקחי. האידנא אתגלי עלייה דכתיב וירא. מאי טעם. מושם דבעא לגלי

ביה הא את בתרא קדישא.

יעוד דבעא קדשא בריך הוא לא אפק מגניה זרעא קדישא, וקדישא לא להו بعد דאייה אטום בשרא, אלא אמר השטא דהוא בין תשעים שנה ותשעה שנים וזמן קריב הוא דינפק מגניה זרעא קדישא, להו קדישא בקדםיתא ולבתר ינפק מגניה זרעא קדישא. בגין כך מני יומי בהאי ולא בכל הגני זמגי קדמיתא.תו תשעים שנה, בכל יומי קדמאי לא הו שנים אלא כחד שנה דלא הו יומי יומין, השטא דמطا להאי שנים, אנון ולא שנה:

ויאמר אליו אני אל שדי. מאי משמע דעת השטא לא קאמר אני אל שדי. אלא כי תנא, עבד קדשא בריך הוא בתرين פתאיין דלא קדישין למתא. וכל אנון דלא